Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ετησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ.χρ. 10,—
Εξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1908* — *Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 50*

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Ὄχι δά ! δὲν εἶπα αὐτό!..Ἄς ἐξετάσωμε καλλίτερα τὸ ζήτημα... Μπορεῦμε νὰ βροῦμε κανένα τρόπο.

ΧΡΗΣΤΟΣ :—Ἐγὼ ξέρω ἕνα τρόπο !

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Ἐσύ ; ! Ὄχι δά !.. Λέγε λοιπόν ! Μ' ἀρέσει πολὺ ὁ ἀνεψιός σου, κύριε Κερουέλ. Θὰ προοδεύσῃ !...

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Νὰ προσπαθήσω νὰ μάθω ἀπὸ τὴν Ἀνίτα τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς κλοπῆς, καὶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

ΘΩΜΑΣ, *εἰρωνικῶς:* — Καὶ ἔπειτα ;

ΧΡΗΣΤΟΣ, *σαστισμένος:* —Ἔπειτα...ἐγὼ θὰ τοὺς ἔπιανα, ἂν ἤμουν χωροφύλακας !

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Περίφημη ἰδέα! Θὰ τοὺς στήσουμε παγίδα, θὰ πέσουν μέσα καὶ θὰ τοὺς τσακώσουμε !... Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔχει κεφάλι ! Χωροφύλακα νὰ τὸν κάμετε, κύριε Κερουέλ. Καὶ ποιὸς ξέρει, μιὰ 'μέρα, ἂν εὕρῃ λίγη προστασία, μπορεῖ καὶ νὰ μὲ διαδεχθῇ ἐδῶπέρα. Τί δόξα καὶ τιμή!...

ΘΩΜΑΣ, *γελῶν :*—Περίφημα, κύριε ἐνωμοτάρχα ! Θὰ τὰ ξαναποῦμε !

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Λοιπὸν σύμφωνοι. Θὰ κάμω κατὰ τὸ σχέδιο τοῦ μικροῦ. Θὰ στείλω νὰ μοῦ φέρουν ἐδῶ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Ἀννέταν.

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Ἀνίτα τὴ λένε, κύριε ἐνωμοτάρχα.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Δὲ βαρυέσαι ! Ἀννέτα, Ἀνίτα, τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ τὴν κάμω νὰ μιλήσῃ... θὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῆς καταγγελίας καὶ... θὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι πρέπει, ἄμα μάθω ἀπὸ τὸν μικρὸν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος. Τώρα, κύριε Κερουέλ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σᾶς ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀναφοράν μου. Χαίρετε !

Καὶ ἐνῷ ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ ἀνεψιός του ἐξήρχοντο, ὁ Πάνδωρος ἐμουρμούριζεν :

— Τί ἱστορία, Θεέ μου, τί ἱστορία!.. Καλὰ εἴμαστε ἥσυχοι ἐδῶπέρα !... Ἄχ, μωρέ ! δὲν θὰ τὸν βάλω'στὸ χέρι, τὸν παλιάνθρωπο, τὸν σαλτιμπάγκο, ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς κάμῃ τέτοιες φασαρίες ; Τότε θὰ τοῦ δείξω τί ἐστὶ βερύκοκκον καὶ . . . Πάνδωρος !

«Μὴ φοβᾶσαι, μικρή μου...» (Σελ. 398, στ. β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὸ ἔγκλημα

— Τί τρέχει ἄρά γε ; ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος, ὅταν ἀνέγνωσε, μετὰ τὴν παράστασιν, τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πανδώρου, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνεχείρισεν ἡ Εὐφημία. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφὴ «Νόμος περὶ ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων παιδίων καὶ κορασίων», τί νὰ σημαίνῃ ; Θέλουν νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ μεταχειρίζωμαι 'στὸ θέατρό μου τὴν Ἀνίτια ; Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ ἔπσι μοῦρχεται νὰ μὴν πάω καθόλου.

— Γιὰ νἄλθουν ἐδῶ οἱ χωροφύλακες ; ἀπήντησεν ἡ γραῖα. Ὡραῖα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Καὶ τὸ σχέδιό μας τότε τί γίνεται ; Ἄκουσέ με, Ἀντώνη. Μὴν τὰ χαλάσῃς μὲ τὴν ἐξουσία. Θὰ σὲ ζημιώσῃ ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἔστω, θὰ μᾶς ἀπαγορεύσουν νὰ

βγάζουμε 'ςτὴ σκηνὴ τὴν 'Ανίτα. 'Αλλὰ πόσον καιρὸ θὰ μείνουμε ἐδῶ ; Αὐτὸ δὲν θὰ βλάψῃ πολὺ τὴν ἐργασία μας.

Αἱ παρατηρήσεις αὐταί, ἀρκετὰ λογικαί, καθησύχασαν τὸν 'Αντώνιον, ὁ ὁποῖος παρεδέχθη ὅτι θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον δι' αὐτὸν νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν ἐνωμοτάρχην Πάνδωρον.

Καὶ διὰ τοῦτο, τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, παρουσιάσθη εἰς τὸ «ἀρχηγεῖον», ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς 'Ανίτας.

Ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος, μὲ τὸ φυσικώτερον ὕφος τοῦ κόσμου, ὑπέδειξε δύο καθίσματα εἰς τοὺς νεῆλυδας, καί, ἐγκαθιδρυθεὶς ἀνέτως πρὸ τοῦ γραφείου του, τοὺς ἐζήτησε τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπώνυμά των.

'Αποταθεὶς κατόπιν πρὸς τὸν θεατρώνην :

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε 'Αντώνιε, νὰ μὴ νομίσετε ὅτι σᾶς προσεκάλεσα ἐκ κακῆς προθέσεως. 'Αλλὰ μία ἐμπιστευτικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Νομάρχου ἐφιστᾷ τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῆς χαλαρότητος, ἡ ὁποία παρετηρήθη ἐσχάτως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων. Εὑρίσκομαι λοιπὸν εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω αὐτὸν τὸν νόμον καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ συμμορφωθῆτε.

«Τί ἱστορία, Θεέ μου, τί ἱστορία !...»
(Σελ. 397, στ. γ'.)

— Κύριε ἐνωμοτάρχα, ἀπήντησεν ὁ 'Αντώνιος, ἀπηλλαγμένος πλέον ἀπὸ τὸν παράλογον φόβον πιθανῆς προδοσίας· ὑποκύπτω ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὸν νόμον. 'Επιτρέψατέ μου ὅμως νὰ σᾶς παρατηρήσω εὐσεβάστως, ὅτι αὐτὸ ζημιώνει πολὺ τὰ συμφέροντά μου.

— Δὲν ἤθελα ἄλλο, παρὰ νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὸν νόμον, κύριε διευθυντά, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης στρήφων μανιωδῶς τὸ μουστάκι του. Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ τὸ κάμνετε, ἔστω καὶ πρὸς ζημίαν σας. Τώρα πρέπει νὰ ἐκτελέσω κ' ἕνα ἄλλον τύπον : νὰνακρίνω τὴν δεσποινίδα 'Ανίταν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας της, καὶ αὐτό, παρακαλῶ, ὄχι ἐνώπιόν σας.

Εἰς τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο, ὁ 'Αντώνιος δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ἀνησυχίας. 'Αλλ' ὁ καλὸς Πάνδωρος τὸν ἐβεβαίωσε καὶ πάλιν, μὲ τὸν πειστικώτερον τρόπον, ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλοῦ τύπου.

— Αὐτὸ λέγει ὁ κανονισμός, αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμεν ! τῷ εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε 'Αντώνιε ! Μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά; Νὰ ἐκτεθῶ ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων μου καὶ νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν θέσιν μου ; Εἶμαι κ' ἐγὼ οἰκογενειάρχης, κύριε 'Αντώνιε. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰφαιρέσω τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδιῶν μου...

Ὅταν ἐπιτέλους ἔμεινε μόνος μὲ τὴν 'Ανίταν, ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος ἔκαμε γλυκυτέραν τὴν φωνήν του καὶ τὴν ἠρώτησε πατρικῶς :

— Ὀνομάζεσαι 'Ανίτα, παιδί μου ;

ΑΝΙΤΑ, *μὲ τρέμουσαν φωνήν:*—Μάλιστα, κύριε.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Μὴ φοβᾶσαι, μικρή μου. Εἶμαι πατέρας κι' ἐγὼ κι' ἀγαπῶ τὰ παιδιά... Ἂν μοῦ πῆς καθαρὰ τὴν ἀλήθεια 'ς ὅ,τι σὲ ρωτήσω, θὰ γίνωμε καλοὶ φίλοι. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

ΑΝΙΤΑ : — Θὰ σᾶς 'πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, κύριε.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : —Γνωρίζεις τὸν ἀνεψιὸ τοῦ κυρίου Κερουέλ ;

ΑΝΙΤΑ :—Τὸ Χρῆστο ; Μάλιστα

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : —Αὐτὸς λέει ὅτι δὲν εἶσαι καὶ πολὺ εὐτυχής.

ΑΝΙΤΑ, *στενάζουσα :*— 'Αλήθεια, κύριε...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : —Πῶς τὴ λένε τὴ γρηά, ποῦ κρατεῖ τὸ ταμεῖο 'ςτὸ θέατρό σας ;

ΑΝΙΤΑ :—Εὐφημία.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Εἶνε μητέρα σου ; θεία σου ;...

ΑΝΙΤΑ : — Ὄχι· ἀλλὰ θέλει νὰ λέω πῶς εἶνε μητέρα μου. Μὲ βρῆκε 'ςτὸ δρόμο, ἀπάνω 'ς ἕνα σωρὸ ἀπὸ κουρέλια, καὶ μὲ πῆρε 'ςτὸ σπίτι της.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Τί ἡλικία εἶχες ;

ΑΝΙΤΑ : — Δὲ θυμᾶμαι... εἶνε τόσος καιρός !

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Παίζεις ςτὸ θέατρο;

ΑΝΙΤΑ :—Μάλιστα.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Κοπιάζεις πολύ ;

ΑΝΙΤΑ : — Καμμιὰ φορὰ κουράζομαι.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Τρῶς καλά ;

ΑΝΙΤΑ :—Ὄχι πάντα... Συχνὰ μοῦ δίνουν μόνο ψωμὶ καὶ νερό.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Χμ ! δὲν εἶνε ἀρκετό...Καὶ ποῦ κοιμᾶσαι ;

ΑΝΙΤΑ :—Στὸ ἁμάξι, ποῦ εἶνε σὰ σπιτάκι. Στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς κυρὰ Εὐφημίας.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — 'Αμὴ ὁ κύριος 'Αντώνιος ;

ΑΝΙΤΑ : — Στὴν ἄλλη κάμαρα, γιατὶ τὸ σπιτάκι μας εἶνε χωρισμένο μὲ ξυλότοιχο σὲ δυό.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Τοὺς ἀκοῦς καμμιὰ φορὰ νὰ μιλοῦν ;

ΑΝΙΤΑ :—Τοὺς ἀκούω.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Καὶ τί λένε ;

ΑΝΙΤΑ. *μὲ κίνημα τρόμου :* — Δὲν ξέρω, κύριε νωματάρχη.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Τοῦ Χρήστου ὅμως τοῦ τὰ ἐκμυστηρεύθηκες...

ΑΝΙΤΑ, *ρίπτουσα ἀνήσυχον βλέμμα τριγύρω της :*—Μὰ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴν τὸ πῆ σὲ κανένα. Ἂν τὸ μάθῃ ὁ κύριος 'Αντώνιος θὰ μὲ σκοτώσῃ.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Ὄχι δά !...Ἔτσι εὔκολα σκοτώνουν ἀνθρώπους, ὅταν μάλιστα τοὺς προστατεύῃ ἡ ἐξουσία ; . . . Λοιπόν, εἶνε ἀλήθεια ἐκεῖνα ποῦ εἶπες τοῦ Χρήστου ;

ΑΝΙΤΑ, *τρέμουσα ὅλη :*—Μάλιστα,ἀλήθεια...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ, *μὲ καλωσύνην :*— Μὴν τρέμῃς, παιδάκι μου. Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους... 'Εγὼ σὲ προστατεύω...Τί ἄλλο ξεύρεις νεώτερο ;..

ΑΝΙΤΑ, *μὲ δισταγμόν:*—Τὸ Σάββατο, κύριε νωματάρχη.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Μπᾶ ; Καὶ τί ὥρα ;

ΑΝΙΤΑ :—Τὰ μεσάνυκτα.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Ὁ 'Αντώνιος θὰ πάῃ μόνος ;

ΑΝΙΤΑ :—Ὄχι, ἡ κυρὰ Εὐφημία καὶ ὁ 'Αλφρέδος θὰ τὸν συνοδεύουν.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Ἐσύ ;

ΑΝΙΤΑ : — 'Εμένα θὰ μάφίσουν 'ςτὸ σπίτι... γιατί...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Γιατί ;...

ΑΝΙΤΑ, *κλαίουσα :* — Σκοπεύουν νὰ μὲ παρατήσουν... Ἔχουν μιὰν ἄλλη ἀμαξα... 'ς αὐτὴ θὰ φορτώσουν τὰ πράγματα ποῦ θὰ κλέψουν, καὶ θὰ φύγουν ἀμέσως.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Γιὰ ποῦ ;

ΑΝΙΤΑ :—Γιὰ τὴ Βρέστη... Μὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό, κύριε νωματάρχη...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Τί ἄλλο ;

ΑΝΙΤΑ : — Λογαριάζουν νὰ κλέψουν καὶ τὴνΚαρλόττα καὶ νὰ τὴν κρατήσουν, μήπως τυχὸν τοὺς ἐνοχλήσῃ κανείς.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ ; — Τοὺς ἀθλίους ! Θὰ τὴν πάρουν, δηλαδή, ὡς ὄμηρον !... Καλά !... Καὶ πῶς θὰ τὸ κάμουν ;

ΑΝΙΤΑ : — Νά' ἡ κυρὰ-Εὐφημία θὰ πάῃ ςτὸν πύργο μαζὶ μὲ τὸν κύριο 'Αντώνιο, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τάχα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τοὺς 'πῇ τὴν τύχη τους. 'Εκεῖ θὰ ξεγελάσῃ τὴν Καρλόττα καὶ θὰ τὴν τραβήξῃ ἔξω 'ςτὸ δρόμο. Τότε θὰ ὁρμήσῃ ὁ 'Αλφρέδος, ποῦ θὰ εἶνε κρυμμένος, θὰ τῆς βουλώσῃ τὸ στόμα μ' ἕνα μαντήλι καὶ θὰ τὴν ἁρπάξῃ νὰ φύγῃ. 'Η κυρὰ-Εὐφημία θὰ βγάλῃ τὶς φωνές:

«Λῃστής ! πιάστε τον !» ἀλλὰ ὅταν πιὰ ὁ 'Αλφρέδος θὰ εἶνε μακρυά.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ :—Καλὰ τὸ σοφίσθηκαν, βλέπω..,Μικρή μου 'Ανίτα, σ' εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τῆς χωροφυλακῆς καὶ σὲ βεβαιόνω καὶ πάλι ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σοῦ ἐγγίσῃ οὔτε τρίχα χωρὶς τὴν ἄδειά μας. 'Ἄκουσε τώρα τί θὰ κάμῃς. Ὅταν θὰ σὲ ρωτήσῃ ὁ 'Αντώνιος τί εἴπαμεν, 'πέ του ὅτι μιλήσαμε μόνο γιὰ τοὺς ρόλους σου. Οὔτε λέξι γιὰ τὰ ἄλλα... Ὅσο γιὰ τὸ ἔγκλημα, ἡσύχασε καὶ δὲν θὰ τὸ κάμουν. . . Θὰ στείλω ἕνα χωροφύλακα 'ςτὸ ἁμάξι νὰ σὲ πάρῃ, καὶ θὰ σοῦ βρῇ ἕνα σπίτι καλό, ποῦ νὰ σ' ἀγαποῦν. Ἔννοια σου !

Ὅταν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς μικρᾶς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου τοὺς ἐπερίμενεν ὁ'Αντώνιος ὑπὸ τὸ πατρικὸν βλέμμα ἑνὸς χωροφύλακος, ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος, εὐγενέστατα, τῷ ἐζήτησε συγγνώμην ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ περιμένῃ τόσην ὥραν.

—'Εθαύμασα τὰ διάφορα *ταλέντα* αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ,ἐξηκολούθησε,καὶ τώρα ἐννοῶ πόσον κολύτιμος σᾶς εἶνε ἡ ἐργασία του. Διὰ τοῦτο, παρ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, θὰ κλείσω τὰ μάτια ὅσες ἡμέρες — ὀλίγες βέβαια — θὰ μείνετε ἀκόμη εἰς τὸ Λενεβέν.

Ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀσυνήθη αὐτὴν καλωσύνην, καὶ ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὸ γόητρον τῆς 'Ανίτας, ὁ 'Αντώνιος ηὐχαρίστησε θερμότατα τὸν ἐνωμοτάρχην Πάνδωρον. Εἰς τὸ τέλος τῷ εἶπε μὲ τὴν καρδίαν εἰς τὰ χείλη :

—Ἂν θέλετε νὰ μᾶς τιμήσετε διὰ τῆς παρουσίας σας καὶ νὰ μᾶς χειροκροτήσετε ἀπόψε ἢ αὔριον, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἑδρῶν τῆς ὀρχήστρας. Θὰ ἴδῆτε μόνος σας καὶ θὰ πεισθῆτε, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τώρα καλλιτέχνις, καὶ ὅτι ἡ παράβασις τοῦ νόμου, πρὸς χάριν της, εἶνε πολὺ δικαιολογημένη.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πανουργίας του, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ ὀφείλῃ τὴν παραμικρὰν χάριν εἰς τοὺς κακούργους, ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος ἀπεκρίθη ἀορίστως : Ναί, βέβαια . . . ἡ πρόσκλησις τὸν ἐκολάκευε πολύ...ἀλλὰ τὰ καθήκοντα τῆς θέσεώς του τῷ ἐπέβαλλον νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὸ «ἀρχηγεῖον»...

—Ὁ τόπος εἶνε ἥσυχος ! παρετήρησε θρασύτατα ὁ 'Αντώνιος.

—Ὤ, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ πονηρὸς Πάνδωρος, ὅλο τὸ Λενεβὲν εἶνε σὰν μιὰ οἰκογένεια. Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ζοῦν ἐν εἰρήνῃ, καὶ μπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ ὅτι ἡ ἀγροτικὴ ἀστυνομία εἶνε σχεδὸν περιττή. Ὁπωσδήποτε πρέπει κανεὶς νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα. Δὲν εἶνε μόνον τὰ ἐγκλήματα, εἶνε καὶ τὰ τυχαῖα. Παραδείγματος χάριν, μία πυρκαϊά. Γι' αὐτὸ ἔχω χρέος νὰ μένω πάντοτε εἰς τὴν θέσιν μου...πιστὸς καὶ ἀκλόνητος.

'Εδῶ ὁ Πάνδωρος ἐσηκώθη, ὑποδεικνύων εἰς τὸν 'Αντώνιον, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ φύγῃ.

Ἡ Εὐφημία τὸν ἐπερίμενεν ἀνήσυχος.

—Ἔ, λοιπόν ; τῷ ἐφώναξε μόλις τὸν εἶδε.

— Λαμπρά ! ἀπήντησεν ὁ 'Αντώνιος. Δὲν ἦταν τίποτε. Μία ἐγκύκλιος τοῦ νομάρχου πρὸς τὸν Πάνδωρον ὑπενθυμίζουσα τὸν κοιμισμένον ἐκεῖνον νόμον περὶ ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων... Στὴν ἀρχὴν ὁ κ. ἐνωμοτάργης ἤθελε νὰ μᾶς καταπιῇ. .. ἔπειτα ὅμως, γοητευμένος ἀπὸ τὴ μικρή, ἔκλεισε τὰ μάτια. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι φόβος κανεὶς δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅ,τι εἶνε νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ...

Καὶ συνεπλήρωσε τὴν φράσιν τοῦ ρίψας πρὸς τὴν γραῖαν παράδοξον βλέμμα. τὸ ὁποῖον συνέλαβεν ἡ 'Ανίτα. 'Απὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πρὸ τῆς ἀναιδείας τῶν κακούργων, ἡ μικρὰ ἔπαυσε νὰ αἰσθάνεται τύψιν διότι ἐπρόδωσε τὰ πάντα εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην Πάνδωρον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΝΩΡΙΖΩ πρὸ χρόνων τὸν Ματσούκαν. Πολὺ πρὶν γίνῃ«στολαπόστολος» — αὐτὸ εἶνε ἀκόμη τὸ ἐπικρατέστερον ἐπίθετόν του,—τὸν συναντουσα συχνὰ εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους,νεαρὸν τότε ποιητὴν ἐνθουσιώδη, ἐνθουσιάζοντα καὶ τοὺς ψυχροτέρους μὲ τὴν φλογερὰν ἀπαγγελίαν τῶν πρώτων πατριωτικῶν του στίχων. Προχθὲς τὸ βράδυ τὸν συνήντησα εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ζαχαράτου,ἐνῷ ἀπέθετεν εἰς ἕνα τραπεζάκι τὸ ὀγκῶδές του πέτσινον χαρτοφυλάκιον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ καθήσῃ, διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν περιοδείαν τῆς ἡμέρας.

— Σὲ τρία σχολεῖα ἐπῆγα σήμερα ! μοῦ ἐφώναξε.

— 'Αλήθεια, φίλε μου Ματσούκα, θέλω τὴ φωτογραφία σου κι' ἕνα ποίημά σου, τῷ εἶπα πλησιάζων.

— Νὰ τὰ κάμῃς τί ;

— Γιὰ τὴ Διάπλασι. Τώρα ποῦ γυρίζεις τὰ σχολεῖα, ὅλοι οἱ φίλοι μας μᾶς γράφουν γιὰ σένα κατενθουσιασμένοι. Γιατί, ἐρωτοῦν, ὁ Φαίδων δὲν μᾶς ἔγραψεν ἀκόμη τίποτε περὶ Ματσούκα ; Θέλομεν νὰ μᾶς γράψῃ ! Θέλομεν νὰ δημοσιεύσετε καὶ τὴν εἰκόνα του· θέλομεν νὰ διαβάσωμεν εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ κανένα ποίημά του !

— Τὰ καϋμένα τὰ παιδιά ! εἶπεν ὁ Ματσούκας μ' ἔκφρασιν συγκινητικῆς τρυφερότητος εἰς τὸ πρόσωπον.

Καὶ παρῃτήθη τῆς ἰδέας νὰ καθήσῃ, καὶ ὄρθιος, ἀκούραστος, πότε συμπλέκων καὶ πότε ἀνατείνων τὰς χεῖρας, πότε φωνάζων καὶ πότε ψιθυρίζων, πότε γελῶν καὶ πότε δακρύων, ἤρχισε νὰ μοῦ περιγράφῃ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ τοῦ κάμνουν τὰ παιδιά, «τὰ ἑλληνόπουλά μας», εἰς τὰ σχολεῖα, τὴν συγκίνησιν ποῦ τὰ καταλαμβάνει ὅταν ἀκούουν τοὺς λόγους του καὶ τὰ ποιήματά του, καὶ τὴν ἐγκάρδιον προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν συνεισφέρουν ὑπὲρ τῆς «Νέας Γενεᾶς».

Καθὼς γνωρίζετε ὅλοι, ἡ «Νέα Γενεὰ» εἶνε μία πυροβολαρχία, τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃ ὁ Ματσούκας δι' ἐράνων, περιερχόμενος ὅλον τὸν 'Ελληνισμόν, καὶ θὰ τὴν χαρίσῃ εἰς τὸ Ἔθνος. Μέχρι τινός,— τὸ γνωρίζετε ἐπίσης, — ὁ Ματσούκας συνέλεγεν ἐράνους μόνον ὑπὲρ τοῦ στόλου. Ἔφθασε νὰ προσφέρῃ μισὸ σχεδὸν ἑκατομμύριον εἰς τὸ ταμεῖόν του, μαζευμένον πεντάρα-πεεταρα ἀπὸ παντοῦ ὅπου ἐπῆγε καί, ἀληθινὸς Στολαπόστολος,ἐνθουσίασε τὸν κόσμον.

'Αλλ' οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ξηρᾶς τῷ παρεπονέθησαν. Τί, διὰ τὸν Στόλον μόνον θὰ χρησιμοποιῇ τὴν μεγάλην του δύναμιν ; Καὶ ὁ στρατὸς τάχα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ;... Καὶ ὁ Ματσούκας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ δυσαρεστήσῃ κανένα, συνέλαβε τότε τὸ σχέδιον τῆς πυροβολαρχίας,τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ διὰ τοῦ ὁδολοῦ κυρίως τῶν 'Ελλήνων μαθητῶν.

'Ἄνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ Λεύκωμα τῆς «Νέας Γενεᾶς», χρυσόδετον, ὀγκῶδες, σκεπασμένον ἀπὸ ὑπογραφὰς νεαρῶν 'Ελληνοπαίδων, μὲ τὸ ποσὸν τῶν εἰσφορῶν ἑκάστου, ἀληθινὰ συγκινητικόν. Μοῦ ἔδειξε τὰς πρώτας σελίδας μὲ τὰς ὑπογραφὰς τῶν πλουσίων ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν γενναῖα ποσὰ καὶ μοῦ εἶπε : «Χίλια φράγκα... πεντακόσια φράγκα... ἀλλὰ καὶ ἡ δραχμὴ τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ μικροῦ, ποῦ δίδεται μὲ τὸν ἅγιον αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν ἀξίαν;» Μοῦ ἔδειξεν ἀκόμη τὸ δελτίον τῆς εἰσφορᾶς, ποῦ μοιράζει πρὸς συμπλήρωσιν, μὲ τὸν δικέφαλον ἀετὸν ἀπὸ πάνω καὶ μὲ τὰ περίεργα βυζαντινὰ γράμματα, ποῦ βέβαια τὸ εἴδατε...

Καὶ μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγεν ἀτελείωτα, εὔελπις, αἰσιόδοξος, κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μαθητικοῦ ἐράνου—ὑπὲρ τῆς «Νέας Γενεᾶς» ἔχει μαζεύσῃ ὡς τώρα περὶ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας, — διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἑλληνοπαίδων, τὸν «καρποφόρον», κα

διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως.

— Τὰ καϊμένα τὰ παιδιά...ὥστε θέλουν καὶ τὴν εἰκόνα μου, ἔ;

— Ναί, καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ στείλῃς τὴ φωτογραφία σου. Στεῖλέ μου, ἂν ἔχῃς, ἐκείνη ποὺ σὲ παριστάνει «ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς λειτουργίας σου», μὲ τὴν σημαίαν ποῦ τὴν φορεῖς εἰς τοὺς ὤμους ὡς ἄμφιον καὶ μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ χέρι Ἔτσι δὲν ἐμιλεῖς πάντοτε πρὸς τοὺς μαθητάς; Στεῖλέ μου ἐπίσης κανένα ποίημά σου, παραδείγματος χάριν τὸ ποίημα πρὸς τὴν Σημαίαν, ποῦ κάπου τὸ διάβασα καὶ μοῦ ἄρεσε πολύ.

— Ναί, θὰ σοῦ τὰ στείλω. Βάλε τα 'ςτὴ Διάπλασι καὶ γράψε 'ςτὰ καλά μου τὰ παιδιὰ πολλὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τὸ Ματσούκα. Καὶ ποῦ εἶνε τώρα τὸ γραφεῖό σας;

— Ὁδὸς Εὐριπίδου, 38.

Ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσιν... εἰς τὸν νοῦν του.

— Καλά, τὸ Σάββατο τὸ πρωὶ θὰ τὰ ἔχῃς... καὶ τὸ ποίημα καὶ τὴ φωτογραφία. Γειά σου!

...Ἦλθε τὸ Σάββατον, ἦλθεν ἡ Κυριακή, ἦλθεν ἡ Δευτέρα ποῦ σᾶς γράφω, καὶ ἀκόμη δὲν ἔλαβα τίποτε.

Τί συμβαίνει ἄρα γε; Ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ καλὸς μας Ματσούκας; Ἐλησμόνησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου μας;... Ἢ τὸ μετενόησεν ἔπειτα καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ στείλῃ τίποτε, ἀπὸ μετριοφροσύνην;

Ἴσως· διότι ὁ ποιητὴς εἶνε μετριόφρων. Δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ *ρεκλάμα*, δὲν ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ, θὲν θέλει νὰ βλέπῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅπως οἱ συνήθεις φιλέδοξοι, τὴν εἰκόνα του. Τὸν θόρυβον θέλει νὰ τὸν κάμνῃ αὐτός, μόνος του. Αὐτὸς νὰ ὁμιλῇ πρὸς τοὺς ἄλλους. Νὰ γνωρίζεται αὐτοπροσώπως καὶ ὄχι δι' εἰκόνος· νὰ ἔχῃ ἀκροατὰς καὶ ὄχι ἀναγνώστας τῶν ποιημάτων του. Καὶ ὅλα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, — τίποτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ...

Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβαίνῃ, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἔχω οὔτε εἰκόνα οὔτε ποίημα διὰ νὰ στολίσω τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν. Ἀλλ' ὅσοι δὲν ἐγνωρίσατε καὶ δὲν ἠκούσατε ἀκόμη τὸν Ματσούκαν, παρηγορηθῆτε. Θὰ τὸν ἀκούσετε καὶ θὰ τὸν γνωρίσετε ὅλοι. Διότι ὁ ἐμπνευσμένος ἐθνικὸς ἀπόστολος, ὁ ἀληθινὰ μέγας αὐτὸς πατριώτης καὶ ἐνθουσιαστής, ἔχει σκοπὸν νὰ μὴν ἀφίσῃ, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, *οὔτε τρύπα ἀγύριστη*. Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Νὰ τὸν περιμένετε. Σήμερ' αὔριο θὰ σᾶς ἔλθῃ... Καὶ καλῶς νὰ τὸν δεχθῆτε!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὰ εἴκοσι τάλληρα τοῦ Μολιέρου.

Δύο χρόνια ἐπέρασαν μετὰ τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον· δύο χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐπῆλθον σπουδαῖαι μεταβολαὶ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἥρωός μας.

Ἡ Σφενδόνη εἶχε λήξῃ.

Ἡ Μεγάλη Δεσποινίς, φροντιμεύσασα μὲ τὴν ἡλικίαν, μὲ τὴν ἐξοχίαν καὶ μὲ τὰς προδοσίας τῶν ὀπαδῶν της, εἶχεν ἀφίσῃ τὴν πολιτικὴν καὶ εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Αὐλήν, ὑποσχομένη νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ ἥσυχος καὶ προπάντων νὰ μὴν ἐκστρατεύῃ.

«Καὶ τὸ ὀνομάζεις «ἐπάγγελμα» αὐτὸ ποῦ κάμνεις;...» (Σελ. 401, στ. α'.)

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχεν ἤδη εἰσέλθῃ εἰς τὸ Κοινοβούλιον μὲ τὶς μπότες του καὶ μὲ τὸ κυνηγετικόν του μαστίγιον, ἐκφωνῶν τὸ περίφημον ἐκεῖνο «τὸ Κράτος εἶμαι ἐγώ!» καὶ ἐγκαινίζων τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τόσον ἔνδοξος καὶ τόσον γόνιμος διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Λούλλης τέλος, τὸν ὁποῖον ἀφίσαμεν εἰς τόσῳ δύσκολον θέσιν, μετὰ τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν εἰς τὰς ἀνακτορικὰς συναυλίας, εἶχε κατορθώσει καὶ αὐτὸς νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Τέλος πάντων!...

Ἡ ἀξία του, ὅπως κάθε ἀληθινὴ ἀξία, ἐπεβλήθη. Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐξήγησεν εἰς τὴν Μεγαλειότητά του πῶς συνέβη ἡ παραφωνία ἐκείνη,— ἡ μόνη ἄλλως τε παραφωνία, τὴν ὁποίαν διέπραξεν εἰς τὴν ζωήν του ὁ μέγας μουσικός. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὲ τὴν εὐφυΐαν του καὶ τὴν ἰταλικήν του χάριν, ὁ νεανίας κατέκτησε τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ Μονάρχου.

Τῷ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀρχιμουσικὸς Πουλτσερίνης ἦτο ἀμαθὴς καὶ ἀνάξιος τῆς ὑψηλῆς του θέσεως, βοηθούμενος δὲ καὶ ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος, κατώρθωσε, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, νὰ γίνῃ αὐτὸς ἀρχιμουσικός.

Ὁ Βασιλεὺς τῷ ἀνέθεσε τῷ ὄντι τὴν συγκρότησιν νέου θιάσου μουσικῶν, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν «βιολισταὶ τοῦ Βασιλέως», πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὴν περίφημον ἐκείνην «μεγάλην μπάντα», τὴν ὁποίαν εἶχεν ἱδρύσῃ ὁ κακὸς Πουλτσερίνης.

Οὕτως ὁ Λούλλης ἐπέτυχε νὰ ἐκτοπίσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταχειρισθῆ τόσον ἀθέμιτα μέσα διὰ νὰ τὸν βλάψῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του. Ὁ δὲ πρώην ἀρχιμουσικός, ἀνίσχυρος πλέον, παρηκολούθει τοὺς καθημερινοὺς θριάμβους τοῦ τρομεροῦ του ἀντιπάλου.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐξήρχετο ὁ Λούλλης ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑποβάλῃ τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας ποῦ θὰ ἐδίδετο τὴν ἑπομένην πρὸς τιμὴν τῶν ἱσπανῶν πρεσβευτῶν, κ' ἐνῷ διέσχιζε τὴν μεγάλην στοὰν τοῦ Σηκουάνα, ἡ ὁποία μόλις τότε εἶχε τελειώσῃ,—ἡ προσοχή του εἰλκύσθη ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς λογομαχίας δύο ἀνδρῶν. Τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ὁ Λούλλης τὸν ἐγνώρισεν εὐθύς: ἦτο ὁ μάστρο-Ποκελῖνος, θαλαμοστόλος τοῦ Βασιλέως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐχειρονόμει καὶ ἐφώναζε μὲ μεγάλον θυμόν. Ἀπέναντί του ἑστέκετο ἕνας νέος ἕως τριάντα ἐτῶν, μὲ βαθὺ βλέμμα, μὲ σεμνὴν περιβολήν, καὶ ἤκουε μὲ σεβασμὸν ὅ,τι τῷ ἔλεγεν ὁ θαλαμοστόλος, ἂν καὶ δὲν ἐφαίνετο διόλου πειθόμενος ὑπὸ τῆς λογικῆς τῶν ἐπιχειρημάτων του.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦτο ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς Ποκελῖνος, ἐπονομασθεὶς «Μολιέρος», ἀφότου εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρικήν οἰκίαν καὶ τὸν τίτλον τοῦ θαλαμοστόλου τοῦ Βασιλέως, καὶ περιέτρεχε τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ κεφαλῆς θιάσου πλανοδίων ἠθοποιῶν. Ὁ πατὴρ Ποκελῖνος βαρέως ἔφερε τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἐπωφελεῖτο τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπεχείρει νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ὀλίγα τάλληρα, διὰ νὰ τοῦ τὰ ψάλῃ καὶ νὰ τὸν «λούσῃ» ὅπως τοῦ ἄξιζε...

Ἡ ἄφιξις τοῦ Λούλλη δὲν διέκοψε τὴν παραίνεσιν, διότι ὁ γέρος εἶχε πάρῃ φόραν.

— Δὲν ἐντρέπεσθε, κύριε, τῷ ἐφώναζε, καὶ ἔχετε μοῦτρα νὰ ζητῆτε εἴκοσι τάλληρα ἀπὸ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἐπεριφρονήσατε κ' ἐπροσβάλατε τόσον πολύ;

Ὁ Μολιέρος ἀκαθέστατα ἀπεκρίνετο:

— Μά, πατέρα μου, σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρόκειται περὶ δανείου... ἀκλούστατα περὶ δανείου.

— Μάλιστα! περὶ δανείου!... Σὰ νὰ μὴν ἠξεύραμεν τί ἀξίζουν αἱ ὑποσχέσεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἴδους σας... τῶν ὑποκριτῶν, τῶν σαλτιμπάγκων, τῶν θεατρίνων!

Μὲ τὴν ἰδίαν ἠρεμίαν, ὁ Μολιέρος ἀντέτεινε:

— Ὁ πρίγκηψ Κόντι μᾶς περιμένει εἰς τὸ Ἀβινιόν. Ἐκεῖ θὰ τοῦ παραστήσωμεν τὸν «Ἀφῃρημένον» μου, καὶ κατόπιν θὰ εἰμπορέσω νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸ ποσὸν ποῦ θὰ μὲ δανείσετε.

Ὁ θαλαμοστόλος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

—Καὶ τί σᾶς θέλει ὁ πρίγκηψ Κόντι; καὶ τί νὰ τὸν κάμῃ τὸν «Ἀφῃρημένον» σας; Σὰ νὰ μὴν εἶχε, βλέπεις, κι' ἄλλες δουλειές, πολὺ σκουδαιότερες!

— Καθένας, πατέρα μου, κάμνει τὸ ἐπάγγελμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη.

— Καὶ τὸ ὀνομάζεις «ἐπάγγελμα» αὐτὸ ποῦ κάμνεις;

Ὁ Μολιέρος ἐμειδίασε:

— Ἔχετε δίκῃο, πατέρα μου· δὲν εἶνε ἐπάγγελμα, εἶνε τέχνη!

Ὁ Λούλλης, τοῦ ὁποίου ἐκίνει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴ ἡ συζήτησις, ἐστάθη ἐκεῖ πλησίον διὰ νὰκούσῃ. Τὸν εἶδεν ὁ θαλαμοστόλος καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειάν του:

— Σεῖς, κύριε μουσικὲ τοῦ Βασιλέως, ποῦ εἶσθε καλλιτέχνης...ἀληθινός, βοηθῆστέ με λοιπὸν νὰ ἐξηγήσω εἰς αὐτὸν τὸν κύριον, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θεατρίνου δὲν εἶνε διὰ τιμίους ἀνθρώπους!

Ὁ Λούλλης δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκφράσῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος, διότι ὁ ἀγαθὸς ἀστός, ἐξημμένος ὡς ἦτο καὶ κουρδισμένος, δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν, ἀλλ' ἀκράτητος ἐξηκολούθησεν:

— Ἄλλως τε, κύριε υἱέ μου, καὶ διὰ νὰ τελειόνωμεν ἅπαξ διὰ παντός, σᾶς ἐπαναλαμβάνω μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὅτι δὲν θὰ σᾶς δώσω, ὄχι εἴκοσι τάλληρα, ἀλλ' οὔτε ἕνα, ὅσον δὲν ἀφίνετε κατὰ μέρος τὰς φαντασιοπληξίας σας καὶ δὲν ἐπιστρέφετε πλησίον μου, παρὰ τὸ πλευρόν μου, νὰναλάβετε τὴν θέσιν σας ὡς θαλαμοστόλος τοῦ Βασιλέως. Εἶπα! ἐτελείωσε!

Καὶ μὲ τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ μάστρο-Ποκελῖνος ἔκαμε τακτικὴν μεταβολὴν καὶ ἀπῆλθεν ὑπερηφάνως, διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἤρχιζαν οἱ ἐργάται του εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν μόνοι καὶ ἀντιμέτωποι.

Ὁ Μολιέρος, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ βραχίονος μιᾶς πολυθρόνας, ἐσκέπτετο, μ' ἐσταυρωμένους τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰς μίαν στάσιν, ἡ ὁποία τῷ ἦτο συνήθης.

Ὁ Λούλλης ἐξ ἄλλου ἐφαίνετο ἀνακυκλῶν μίαν σκέψιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐκφράσῃ.

Ἐπιτέλους τὸ ἀπεφάσισε.

— Κύριε, εἶπε δειλῶς· ὅπως ἔλεγε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ μαστρο-Ποκελῖνος, ὁ σεβαστὸς πατέρας σας, εἶμαι κι' ἐγὼ καλλιτέχνης... συνάδελφός σας...καὶ ἂν ἠθέλατε...

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ Μολιέρος συνερχόμενος ἀπὸ τὴν ρέμβην του.

—Τὰ εἴκοσι τάλληρα ποῦ σᾶς χρειάζονται, θὰ ἠμποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς τὰ προμηθεύσω.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Ἔχομεν δεκαὲξ τετραγωνίδια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τέσσαρα εἶνε ὁλόμαυρα. Τὰ δώδεκα ἄλλα εἰμποροῦν νὰ καταταγθοῦν εἰς τρεῖς σειράς, κατὰ δύο διαφόρους τρόπους.

1ον Ἀναλόγως τῆς συνομοταξίας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν τὰ ἐπ' αὐτῶν εἰκονιζόμενα ζῶα. Οὕτως ἔχομεν τὰς ἑξῆς τρεῖς σειράς: α', τὴν σειρὰν τῶν πτηνῶν, β', τὴν σειρὰν τῶν ἰχθύων, γ' τὴν σειρὰν τῶν τετραπόδων.

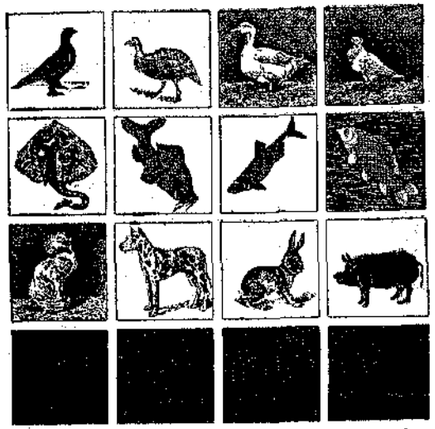

2ον Ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἐζωγραφήθησαν αἱ εἰκόνες· α' σειρά: ζῶα μαῦρα ἐπὶ βάθους (φόντου) λευκοῦ· β' σειρά: ζῶα ὑπόλευκα ἐπὶ βάθους σκοτεινοῦ, φαιοῦ ἢ μαύρου· γ' σειρά: ζῶα φαιὰ ἐπὶ βάθους ὁλωσδιόλου λευκοῦ.

Ἑκάστη σειρά, κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον τῆς κατατάξεως, περιλαμβάνει ταὐλάχιστον ἓν ζῶον λευκόν, ἓν φαιὸν καὶ ἓν μαῦρον.

Ἑκάστη σειρὰ, κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον τῆς κατατάξεως, περιλαμβάνει τοὐλάχιστον ἓν πτηνόν, ἓν τετράποδον καὶ ἕνα ἰχθύν.

Μετὰ τὰ προεισαγωγικὰ αὐτά, ἀπαραίτητα διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ προβλήματος, προβαίνομεν εἰς τὴν ἔκθεσίν του.

Ἀποκόψατε καθὲν χωριστὰ τὰ δεκαὲξ τετραγωνίδια τῆς εἰκόνος, ἢ μᾶλλον ἑνὸς ἀντιγράφου τῆς εἰκόνος, διὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τὸ φυλλάδιόν σας. Ἑνώσατε ἔπειτα μεταξὺ των μερικὰ ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια αὐτά, μὲ χαρτάκια γομαρισμένα, τὰ ὁποῖα κολλᾶτε ἀπὸ πίσω (παραδείγματος χάριν μὲ περιθώρια γραμματοσήμων,) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε, ἐξ μόνον κομμάτια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκπληροῦν τοὺς ἀκολούθους ὅρους:

1ον Τὸ ἓν ἀπὸ τὰ ἓξ κομμάτια σας θὰποτελῆται ἀπὸ ἓν μόνον τετραγωνίδιον. Θὰ εὕρετε σεῖς ἀπὸ πόσα τετράγωνίδια πρέπει νὰποτελοῦνται καὶ τί σχῆμα πρέπει νὰ ἔχουν τὰ λοιπὰ πέντε κομμάτια.

2ον Κανὲν ἀπὸ τὰ ἓξ κομμάτια σας δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ δύο ζῶα τοῦ αὐτοῦ χρώματος (λευκά, φαιὰ, μαῦρα.)

3ον Πρέπει νὰ σχηματίζεται ἓν μέγα τέλειον τετράγωνον, ὅταν τεθοῦν τὰ ἓξ κομμάτια τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου.

4ον Τὸ μέγα τοῦτο τετράγωνον πρέπει νὰ συντίθεται εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρουσιάζῃ πουθενὰ δύο ζῶα τοῦ ἰδίου χρώματος πλάϊ-πλάϊ.

5ον Καθὲν τῶν τετραμερῶν τετραγώνων, τῶν σχηματισμένων ἀπὸ τέσσαρα μικρὰ τετραγωνίδια, ἐκ τῶν ὁποίων θὰποτελῆται φυσικὰ τὸ μέγα τετράγωνον μὲ τὰ δεκαὲξ τετραγωνίδια, πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἓν ζῶον λευκόν, ἓν ζῶον φαιόν, ἓν ζῶον μαῦρον καὶ ἓν τετραγωνίδιον ὁλόμαυρον.

6ον Τὰ τέσσαρα ὁλόμαυρα τετραγωνίδια πρέπει νὰ εὑρεθοῦν τοποθετημένα εἰς τὸ κέντρον τοῦ μεγάλου τετραγώνου τῶν δεκαὲξ.

7ον Διὰ τῆς ἀμοιβαίας μεταθέσεως δύο μόνον ἐκ τῶν ἓξ ἀρχικῶν κομματιῶν, τὸ μέγα τετράγωνον πρέπει νὰ μεταβάλλεται εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται σχηματισμένον ἀπὸ τέσσαρα τετραμερῆ τετράγωνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν θὰ περιλαμβάνῃ ὅλους τοὺς ἰχθῦς, τὸ ἄλλο ὅλα τὰ τετράποδα, τὸ τρίτον ὅλα τὰ πτηνά, καὶ τὸ τέταρτον ὅλα τὰ ὁλόμαυρα τετραγωνίδια.

8ον Ἀλλὰ καὶ πάλιν, μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν αὐτὴν μετάθεσιν τῶν δύο κομματιῶν, καὶ εἰς τὸ νέον τετράγωνον, τὸ οὕτω τροποποιηθέν, δὲν πρέπει νὰ συμπέσουν μαζὶ-μαζὶ δύο ζῶα τοῦ ἰδίου χρώματος.

Δύσκολον, βλέπετε, τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀξία τοῦ λύτου μεγαλειτέρα.

Δέχομαι λύσεις μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, συνοδεύοντες τὴν λύσιν διὰ δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Ἴδε φυλλάδιον 89ον, σελ. 310]

Τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων!

Ἦτο τὸ θέμα κατάλληλον; Οἱ καλοὶ στιχουργοὶ πλεονάζουν εἰς τὸν κύκλον μας; Δὲν ἠξεύρω. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ τριάντα ἑπτὰ ποιηματάκια ποὺ ἔλαβα, εἶνε εὔμορφα, ἔξυπνα καὶ ἀρκετὰ τεχνικά. Φυσικὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀμιλήσω δι' ὅλα. Θὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κυριώτερα.

Μοῦ ἄρεσεν ἡ ἀφέλεια καὶ τὸ χλιοῦμορ τοῦ *Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος*. Ἀκούσατε πῶς τελειώνει τὸ ποιηματάκι τοῦ:

Τὸν ἐπιστάτη βλέπω Θανάση
Τῇ χοντῇ βέργα τοῦ δασκάλου,
Ποῦ στὴ ράχη μου μπορεῖ νὰ σπάσῃ,
Ἴσως καὶ στὴ ράχη κανενὸς ἄλλου.

Δὲν θὰ παίζουμε πολὺ πιὰ τώρα·
Στὸ Σχολεῖο τὸ μάθημα θάσοῦμε·
Ἀλλὰ βεβαίως θὰ μᾶς μένῃ λίγη ὥρα
Καὶ τὴ Διάπλασι νὰ μελετοῦμε.

Ὁ *Ἀργυκέραυνος Ζεὺς* παραβάλλει τὸν μαθητὴν μὲ τὸ ἀρνάκι «ποὺ βόσκει καὶ παίζει ὅλη μέρα 'στ' ὡραῖο λειβάδι», καὶ ὅταν ἔλθῃ τὸ βράδυ, πηγαίνει μὲ λύπη «νὰ ἐμβῇ στὴ στάνη». Ἡ ἡμέρα καὶ τὸ λειβάδι, εἶνε τὸ καλοκαίρι, αἱ διακοπαί· τὸ βράδυ καὶ ἡ στάνη, εἶνε ὁ χειμών, τὸ Σχολεῖον. Καὶ αὐτὴ ἡ παρομοίωσις ἐξελίσσεται εἰς ὅλον τὸ ποιηματάκι, τὸ ὁποῖον δὲν στερεῖται πρωτοτυπίας. Τὸ τέλος μόνον, τὸ ὁποῖον ἀνακατεύεται καὶ ἡ πατρίς, μοῦ ἐφάνη βεβιασμένον.

Καὶ ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* τελειόνει πατριωτικῶς καὶ τὸ τέλος της ἔρχεται φυσικώτερον. Ἀλλὰ τὸ εὔμορφον ποίημά της εἶνε μᾶλλον ὕμνος πρὸς τὰ βιβλία,—

Βιβλία ποῦ δυὸ μῆνες κλεισμένα
Σὲ συρτάρι ἐμένατε ἀργά. . .

—παρὰ πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ Σχολείου.

Παθητικώτατος εἶνε ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα* πρὸς τὴν καλοκαιρινὴν ζωὴν τοῦ χωρίου:

Ἀχ, σένα θάποχαιρετήσω
Κάτι καλλίτερο ποθῶ...
Χωριό, 'στὸν ἥσκιο σου νὰ κοιμηθῶ
Πίσω, θὰ νοσταλγήσω!

Ἀλλὰ τὸ ποίημα αὐτό, — διότι εἶνε ἀληθινὸν ποίημα, — δὲν εἶνε ἴσως ἀκριβῶς ὅ,τι ἐζητήσαμεν.

Μεγάλην εὐγλωττίαν ἔχουν τὰ πλούσια τετράστιχα τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως*. Ἡ γλῶσσά των καὶ ἡ ὀφὴ των ἐν γένει ὑπενθυμίζει ποιητὰς τῆς παλαιᾶς Σχολῆς. Ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα κάτι νεώτερον.. ἀπὸ ἕνα νέον. Τὸ τελευταῖον ὅμως τετράστιχον εἶνε ἀρκετὰ εὔμορφον:

Τὸ Σχολεῖον ἀνοίγει, τὸ Καθήκον μᾶς κράζει,
Νὰ μορφώσωμεν πνεῦμα καὶ πρὸ πάντων καρ- [διά·
Πρὸς τὸ φῶς ἂς ριφθῶμεν ποῦ τὸ πᾶν κα- [ταυγάζει·
Οἱ καιροὶ ποῦ μᾶς φεύγουν δὲν ξανάρχονται [πιά!

Τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* περιγράφει κυριολεκτικῶς τὸ ἄνοιγμα τοῦ Σχολείου:

Βλέπω βαρειὰ νὰ πέφτῃ ἡ σιδερένια ἀμπάρα
Μ' ἕνα μεγάλο γδοῦπο καὶ μὲ πολὺ κακό...

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ «πολὺ κακὸ» μοῦ φαίνεται, ὅτι περισσεύει χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Κ' ἕνας ἄλλος στίχος παρακάτω:

Καὶ τῶν θρανίων βλέπω μ' ὄρεξι τὰ... σανίδια

μοῦ φαίνεται ὅτι χαλᾷ τὸ σύνολον.

Δόκιμος πάντοτε καὶ μετρημένος ὁ *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*. Ἀκούσατε πῶς ἀρχίζει:

Τὸ Σχολεῖο διάπλατο ἄνοιξε καὶ πάλι
—Ὁ καιρὸς ὀργήγορα σᾶν νερὸ περᾷ—
Καὶ ς' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα ἡ καρδιά μου πάλλει
Ἀπὸ δυὸ αἰσθήματα: λύπη καὶ χαρά.

Τὰ ἄλλα τετράστιχα ἐξηγοῦν πόθεν ἡ λύπη καὶ πόθεν ἡ χαρά. Καὶ ἔρχεται ὁ ὡραῖος αὐτὸς ἐπίλογος, ἡ συγκεφαλαίωσις:

Εἰς τὸ ἄνοιγμά σου μὲ κατέχει λύπη,
Πλὴν τὸ ἄνοιγμά σου καὶ χαρὰ μοῦ δίνει·
Ἅμα δὲν ἀνοίξῃς, κάτι θὰ μοῦ λείψῃ.
Τώρα ποῦ ἀνοίγεις, κάτι μὲ βαρύνει.

Ἀλλὰ διατί προτιμῶ τὸ σύντομον ποιηματάκι τοῦ *Μικροῦ Πολωνοῦ*, ἂν καὶ προφανῶς ἀτεχνώτερον; Διότι εἶνε ἀφελέστερον, παιδικώτερον καὶ ἴσως εἰλικρινέστερον:

...*Τὸ καλοκαῖρι ἔπαιξα,*
Καλὰ ἐξεκουράσθηκα
Κ' ὡς τὸ σχολεῖον ἄνοιξε
Ἀμέσως ἐπεκάφηκα,
Καὶ τὸ βιβλίον ἔπιασα
Μὲ πρόσθυμη καρδιά,
Γιὰ νὰμαι κάνα πρῶτος
Ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά!

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἀπὸ τὰ δύο καλλίτερα ποιήματα τοῦ Διαγωνισμοῦ—τοῦ *Πονεμένου Διαβάτη* καὶ τῆς *Παλλάδος*,—ἐπροτίμησα τὸ δεύτερον. Ὁ *Πονεμένος Διαβάτης* ἔγραφε πραγματικῶς κάτι τεχνικώτατον. Ἐκεῖνη ἡ ἐπῳδὸς του: — *Μάνα μου τ' εἶνε;—Γυιόκα μου, ἄνοιξε τὸ Σχολειό!* ποῦ ἐπαναλαμβάνεται εἰς κάθε τετράστιχον, δίδει εἰς τὸ ποίημα ἕνα χαρακτῆρα, τὸ ὁποῖον κανὲν ἄλλο δὲν ἔχει. Πολὺ παθητικόν, πολὺ αἰσθηματικόν, ἐν γένει ποιητικώτατον τὸ σύνολον. Καὶ καλοδουλευμένον. Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ του τὸ κάμνει ποίημα ἀνώτερον τοῦ παιδικοῦ κύκλου, ἀκαταλλήλον. Ἐκτὸς τούτου, ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔχει μερικὰς λέξεις καὶ μερικὰς φράσεις *ὑποβολικάς*, ἐξεζητημένας.

Ἀπὸ τὰ ἀφελῆ, τὰ καθαυτὸ παιδικά, τὰ κατάλληλα ποιηματάκια, μοῦ ἤρεσε περισσότερον τὸ βραβευόμενον τῆς *Παλλάδος*. Ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἐπῳδόν του, καὶ μὲ ὅλην του τὴν ἀφέλειαν, εἶνε τεχνικόν. Περισσότερα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω· παρακάτω τὸ δημοσιεύω ὁλόκληρον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Παλλάς***, [20Ε],
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πονεμένος Διαβάτης* [18Ε].—*Μικρὸς Πολωνὸς* [16Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*, [15Ε].—*Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, [13Ε]. *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [7Ε] εἰς ἕκαστον:) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα.—Βάρκα τοῦ Κανάρη.—Ἀργυκέραυνος Ζεύς.—Ἐνθουσιώδης Ἕλλην.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Κρυσταλλιασμένο Δάκρυ.—Ὀχρὰ Ἀκτίς.—Ἄννα Θεολογίτου.—Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος.—Ἑλλὰς-Κρήτη.—Ἐὐχὴ τῆς Μάνας.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μελησιγενής.—Μαρία Γ. Κασιμάτη.—Πίστις-Πατρίς.—Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.—Εὐανθία Μ. Δουνάμη.—Ἰωηγόριος ὁ Πέμπτος.—Νάρκη.—Ἑλληνὶς τῆς Ἀνατολῆς.—Λύρα τοῦ Ὀρφέως.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Φάρος τῆς Μυτιλήνης.—Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός.—Ἐλπιδοφόρος—Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις.—Ναύαρχος τῆς Σαλαμῖνος.—Τέκνον τῆς Ἐρήμου.—Πάσχουσα Ἑλλάς. Γεώργιος Κ. Σάλτα.—Θεοδόσιος ὁ Μέγας.—Φῶς τῆς Νυκτός.—Ἐλεύθερος Ἕλλην.—Ἔνδοξος Ἕλλην.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

* * *

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

[Τὸ βραβευθὲν ποίημα]

Ἔφθασε πλέον ὁ καιρὸς
Ὅπου θἀρχίσῃ τὸ Σχολεῖο,
Στὸ χέρι τώρα τὸ βιβλίο
Καὶ στὴ μελέτη μας, ἐμπρός!

Πέρασε πλέον ὁ καιρὸς
Γιὰ τὰ παιγνίδια καὶ τὶς τρέλλες·
Τώρα, ἀγόρια καὶ κοπέλλες,
Εἰς τὴ μελέτη μας, ἐμπρός!

Πέρασε πλέον ὁ καιρὸς
Τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
Ἐτέλειωσαν αἱ διασκεδάσεις
Εἰς τὴ μελέτη μας, ἐμπρός!

Ἔφθασε πλέον ὁ καιρὸς
Ποῦ ὅλοι μας, καλοὶ μου φίλοι,
Θὰ πιάσωμε χαρτί, κοντύλι,
Καὶ στὴ μελέτη μας, ἐμπρός!

ΠΑΛΛΑΣ, *ἐτῶν 14.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

57 καὶ 58.—Ὁ *Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμὸς* μοῦ συνιστᾷ δύο ἄπορα παιδιά, εἰς τὸν Βῶλον, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλον πόθον νὰ γίνουν συνδρομηταί μου.

59 καὶ 60.—Δύο ἄποροι, ὁ πρῶτος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ ἄλλος ἐκ Σινώπης, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τέλος Νοεμβρίου, μὲ καθικετεύουν νὰ τοὺς συστήσω ἐκ νέου, μήπως εὑρεθῇ κανεὶς νὰ τοὺς ἀνανεώσῃ καὶ διὰ τὸ 1909.

61 καὶ 62.—Ὁ *Θεμιστοκλῆς* μοῦ συνιστᾷ δύο ἄπορους μαθητὰς ἀπὸ τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης.

63.—Ὁ *Σταυρὸς ἡ Νίκη*, μοῦ συνιστᾷ μίαν ἄπορον κόρην ἐπίσης ἀπὸ τὰ Χανιά.

64.—Τέλος ὁ *Ἐλληνομακεδονόπαις* μοῦ συνιστᾷ ἕνα ἄπορον, μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου, εἰς τὴν Καρδίτσαν.

Ἀφθονία, βλέπετε, συστάσεων, ἡ ὁποία δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν ἀφθονίαν ἐγγραφῶν.

Δὲν ἐννοοῦσα, *Ἰδανικότης*, ὅτι ἐπλαστογράφησες σὺ τὴν ὑπογραφὴν τῆς *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος*, ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέθεσα, ὅτι κάποιος ἄλλος, ξένος, ἐχθρὸς ἢ ἀστεῖος, ἐπλαστογράφησε τὰς ὑπογραφὰς ὅλων σας, διὰ νὰ βλάψῃ ἢ νὰ γελάσῃ. Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ. Ὅσον διὰ τὴν φράσιν τῆς Μ. Ἀγγελίας «ἂν ἰδέαν κἂν τιμῆς ἔχῃς», ἐδημοσιεύθη κατὰ παραδρομήν. Ὁ ἐνδιαφερόμενος—ἂν καὶ ἦτο περιττόν,—ἔστειλε τὴν ἀρμόζουσαν ἀπάντησιν· ἀλλ' ὅ-

ταν εἶχα δηλώσῃ πλέον, ὅτι δὲν δημοσιεύω ἀντεγκλήσεις, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐδημοσιεύθη.

Φαίνεται λοιπόν, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*, ὅτι ἐξ αἰτίας σου ἔγιναν ὅλα, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Φρόντισε τώρα νὰ διορθώσῃς τὸ λάθος σου καὶ νὰ ἐξευμενίσῃς τοὺς δυσηρεστημένους. Ἂν καὶ πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ δυσκολευθῇς, διότι εἶνε καλὰ παιδιὰ ὅλοι καὶ ἔχουν εὐγενῆ αἰσθήματα.

Στολοκαύσια. *Ἡμίθεε* καὶ *Ἀλέξανδρε Ὑψηλάντη*, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὡραῖα καὶ ἐνθουσιώδη μοῦ γράφετε. Ναί, γράφετέ μου ὅσον εἰμπορεῖτε συχνότερα. (Κ' ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς διαβάζω, καὶ σεῖς θὰ συνετθίσετε νὰ γράφετε ὀρθῶς καὶ μ' εὐκολίαν. Αὐτὸς προπάντων εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας μας.

Ὁ καίμενος ὁ παππποῦς, *Ζήτω τὸ Σύνταγμα!*.. Καὶ δέκα καὶ δεκαπέντε χρόνια ἀκόμη ἠμπορεῖτε νὰ ζήσῃ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔτσι ἤθελεν ὁ Θεός, τί νὰ κάμωμεν; ὑπομονή! Σὲ συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας καὶ εὔχομαι νὰ μὴν αἰσθανθῇς ἄλλην λύπην εἰς τὴν ζωήν σου.

Θαυμάσιον τὸ τετράδιόν σου, *Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ*. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν σταθερὰν ἀφοσίωσιν. Ἡ συνδρομή, διὰ τὴν Τουρκίαν ἐπίσης, εἶνε 10 φράγκα χρυσᾶ. Στέλλεται δὲ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἢ, ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου δὲν ἐκδίδονται τοιαῦται, διὰ γραμματοσήμων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης.

Βεβαίως δὲν εἰξεύρω τίποτε ἀπ' αὐτά, *Δαρευτὴ Κυανόλευκος*. Ὅταν μὲ βεβαιώνῃς ὅτι δὲν τὰ εἶπες, τὸ πιστεύω. Ὅταν ὅμως μοῦ τὰ ἔγραφαν, ὤφειλα νὰπαντήσω ὅτι αὐτὰ εἶνε παραμύθια. Ὁπωσδήποτε, δὲν εἶνε σωστὸν νὰ λέγωνται καὶ νὰ διαδίδωνται τοιαῦτα ψεύδη — ἀπὸ οἱουδήποτε. Βραβεῖον ἔστειλα.

Πραγματικῶς, ἐπιδόκιμον καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, *Κόκκινη Γραβάτα*, καὶ σὲ εἶχα ἐπιθυμήσῃ. Ἀλλὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου μὲ ἱκανοποίησε. Τὸ καίμενο τὸ *Μαῦρο Χιόνι*! Φίλησέ μου το καὶ πές του περαστικά.

Κλαυσίγελως Ζωή, θερμότατα συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους μας διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου. Ἀλλὰ διατί παραπονεῖσαι αἰωνίως; Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ μοῦ ἔγραψες ποτὲ καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπήντησα. Ἂν ἐχάθη κανένα γράμμα σου, εἶνε ἄλλο!

Δοξασμένο Εἰκοσιένα, καλῶς ἦλθε καὶ τὸ χιόνι! Ἓν ψηφοδέλτιον θὰ λάβῃ κάθε συνδρομητής, δικαιούμενος νὰ ψηφίσῃ, ἓν μόνον, ὁσαδήποτε ψευδώνυμα καὶ ἂν ἤλλαξε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν.

Σοῦ ἐστάλησαν οἱ τόμοι, *Λεσβιακὸν Ἄνθος* καὶ ὁ κ. Π. σοῦ ἔγραψεν ἰδιαιτέρως. Εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ φροντίζει πάντοτε διὰ τὸ περιοδικόν μας. Φίλοι παλαιοί, σταθεροὶ καὶ ἐνεργητικοί, σὰν ἐσὲ καὶ τὸν ἀδελφόν σου, εἶνε πραγματικῶς σπάνιοι, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω πόσον ἀγαπητοί.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου, *Χιακὲ Δεμήν*. Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβάσῃς τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου πρὸς τὸν ἐξάδελφόν σου καὶ φίλον μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυτίμου πατρός του. Πιστεύω ὅτι ἔλαβες τὴν ἀπόδειξιν.

Καλῶς ἦλθες, *Λύρα τοῦ Πηλίου*, παλαιά μου φίλη. Δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐχάρην διὰ τὴν ἐπιστροφήν σου! Πολλὰ χαιρετίσματα εἰς τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*. Τί κάμνει τώρα; Ζωγραφίζει, ἤ;

Ριζοσπάστα, σ' ἐγέλασαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων ἐδικαιοῦσο νὰ τὴν στείλῃς *ὡς χειρόγραφον ὑπὸ ταινίαν*, πληρόνων μόνον 5 λεπτά, καὶ μὲ τὴν σύστασιν 25. Ἐπὶ τοῦ ὑπαλλήλου, ἐκ μέρους μου, ὅτι, παρὰ τὸν νόμον, σὲ ἠνάγκασε νὰ πλη-ρώσῃς 25 λεπτὰ παραπάνω.

φαντάζομαι τί ὡραῖα παιγνίδια σοῦ ἔφερεν ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, *Ἑλληνικὴ Θεότης*. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ συγχαρητήρια. Τὰς Ἀσκήσεις εἰμπορεῖς νὰ τὰς γράψῃς εἰς ὅ,τι χαρτὶ θέλῃς.

Πλοίαχε Νέμε, σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον. Ἂν θέλῃς νὰ ξεύρῃς, τὰ μέχρι σήμερον ἐγκριθέντα ψευδώνυμα εἶνε 1392, καὶ ἕως τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ προστεθοῦν ἀκόμη. Πόσοι ἐκλογεῖς, ἔ; Πολλοὶ δῆμοι δὲν ἔχουν τόσους!...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Δροσόλουσιον Λυκαυγές*, α. *Ἐρυθρὸς Ψιττακός*, α. *Πανελλήνιον Ὄνειρον*, α. *Λευκορείτης Ἀετός*, α. (Κ.Κ.) *Γιγαντοφόνος Κρής*, α. (Π. Τ.) *Κρητικὸν Κάστανον*, α. (Ρ. Κ.) *Κρητικὸς Οὐρανός*, α. (Γ. Κ.) *Καπετὰν Γιακουμῆς*, α. (Ι. Χ. Α.) *Βροχὴ στὸ Βόλο*, α. (+Χ.) *Ζήτω ἡ Νίκη*, α. (Α,11) *Κυκλαμιά*, κ. (Α,12) *Φουρτοῦνα*, κ. (Α,13) *Λάφνη*, κ. (Α,14) *Τοιμουδιά*, κ. (Α.15) *Πασιονόδωνο*, α. (Α,16) *Βριάρεω*, α. (Α,17) *Ἀτοσσα*, κ. (Α,18) *Ἄτροπος*, α. (Α,19) *Ροδοζάχαρη*, α. (Α,20) *Φουντουκλειώ*, α. (Α,21) *Ταμπουρᾶς*, α. (Α,22) *Θαλασσοταραχή*, κ. (Α,23) *Κωπηλάτης Αἰδινίου*, κ. (Α,24) *Βαλαντιά*, κ. (Α,25) *Ἀγριόχοιρος*, α. (Α,26) *Κάπρος*, α. (Α,78) *Γιακουμῆς* (0) μὲ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Τροβατόρε*, *Μασκάν*·—τὸ *Καβουρντιστῆρι* (0) μὲ *Εὐχὴν τῆς Μάνας*, *25ην Μαρτίου*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*·—ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Ἐπιδοφόρον Σημαίαν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἑλληνίδα τῆς Ἀνατολῆς*, *Γλυκειὰν Ἐλευθεριά*, *Ἄρχοντα τῆς Χίου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Καβουρντιστῆρι* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Πολυξένην Χρ.* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου πρὸς τὸν Σύλλογον·) *Ἰωνικὴν Αὔρα* (ναί, τὸ ἑλληνικὸν Μελόδραμα ἀνεσυστήθη· στεῖλέ μου Παιδικὰ Πνεύματα·) *Ἐλπιδοφόρον Σημαίαν* (ἔστειλα·) *Προμηθέα* (ἔστειλα τὸ ζητηθέν· δὲν τὸ ἤξευρα, ὅτι ἔγιναν καὶ οἱ γάμοι· νὰ ζήσετε!) *Ἑλληνίδα τῆς Ἀνατολῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἴδε εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ· εἰς Σμύρνην ἔχω περὶ τοὺς ἑκατὸν συνδρομητάς·) *Γ. Λογοθέτην καὶ Σαν* (αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε, ἐξέρχεται τῆς δικαιοδοσίας μου·) *Μαγεμένο Κῦμα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φίλην τῶν Ζώων* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ὡραῖα ποῦ γράφεις καὶ εἶμαι ἐπίσης εὐτυχὴς ποῦ ἡ φιλία μας θὰ ἐξακολουθήσῃ·) *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Ριγολέττον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Νοεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλεύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου.

470. Λεξίγριφος.

Ἐσὺ μαζὶ κ' ἡ Λεία
Νησὶ 'στὴν Ἰταλία.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλληνόπαιδος τοῦ Ἀλεξενδρέως

471. Λεξίγριφος.

Ἔχει καλῶς τὸ πρῶτόν μου,
Αἰγύπτιος θεὸς τὸ δεύτερόν μου·
Ἀντωνυμία τὸ τρίταν μου,
Καὶ τῆς Ἀσίας ποταμὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Κῦμα

472. Ἀστήρ.

* * *
* * *
* * *
* * * I * * *
* * *
* * *
* * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναγινιώσκεται: καθέτως χώρα τῆς Τουρκίας, ὁριζοντίως πόλις τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δέ, ποταμὸς καὶ διάσημος Ρωμαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

473. Μεταμόρφωσις.

Ὁ ποῦς θὰ γίνῃ ρὶς
Μὲ τέσσαρας μεταμορφώσεις
Καὶ βέβαια μπορεῖς
Εὔκολα νὰ τὸ κατορθώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

474. Λεξιθηρία.

Μετοχὴ παρακειμένου, συνηθεστάτη. Ἔχει ἀκτὼ συλλαβάς, δεκαοκτὼ γράμματα, ἐννέα σύμφωνα, καὶ ἐκ τούτων τὰ τέσσαρα ὄμοια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωζανίου τοῦ Γυμνασίου

475. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ:

1, Μία τῶν Ἑπτανήσων· 2, Ζῶον κατοικίδιον καὶ τρωκτικόν· 3, Μέταλλον πολύτιμον· 4, Ἀπλάγχνον· 5, Ζῶον ἥμερον καὶ ἄκακον· 6, Μὴν ἢ Αὐτοκράτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου τῆς Μιτυλήνης

476. Φωνηεντόλιπον.

δς–δς–ζτσ–φλπ–φσ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλευθερίας

477. Γρίφος.

ε
ε , ε
ε μ ε
ε

+ φορὰς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

407. Ἀριστοκράτης (Ἄρης, τό, κρᾶ, τίς.) —408. Ὠδν-δν.—409. Ἰάκωβος (α) κωβιός.

410.
Κ
ΣΥΣ
ΛΑΡΟΣ
ΜΑΡΟΚΟΝ
ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ

411 *Σὰν τὸ λὲς καὶ δὲν τὸ κάνῃς, τὴν ὑπόληψί σου χάνεις.* (Λαμβάνομενἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ τέλος, ἐξ ἑκάστης σειρᾶς, ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἓν γράμμα ἀριστερόθεν, πάντοτε τὰ συμμετρικά, καὶ προχωροῦμεν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 412. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Α, Μ, σχηματίζεται τὸ κυβόλεξον:

ΛΑΜΑ
ΑΝΑΜ
ΜΑΝΗ
ΑΜΗΝ

413. ΑΡΤΕΜΙΣ (Αἴξ, κΡῖνος, ΑΥΤνα, καρΕκλα, κάλαΜος, ἘπαμεΙνώνδας, ΠηνειόΣ.)— 414. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.— 445. *Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος.* (Περὶ ὧρ ἐξ - ἕως οὐ δὶς - λόγος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Λατρευτὴ *Κυανόλευκος*, ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ὑποστηρίξω ἐν τῷ Δημοψηφίσματι καίτοι ὑπεσχέθην—συνεπεία παρεξηγήσεως — νομίζουσα ὑμᾶς ὑποψήφιον τῆς ***«Πανελληνίου Ἑνώσεως»***, ἣν ὑποστηρίζω.

Κάρρο τῆς Ἀστυνομίας *(Η, 744)*

Στὸς ἀγαπητὰς *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον* καὶ *Ἄνοιξιν τῆς Ζωῆς*, εὔχομαι τὰ βέλτιστα ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ.

Ἑλληνὶς Μητέρα *(Η, 745)*

Ολοψύχως εὐχαριστῶ *Σεληνολάτριν* δι' εὐγενῆ ὑπόσχεσιν ὑποστηρίξεώς τοῦ ἐν τῷ Δημοψηφίσματι ἀγῶνος πρὸς ἐπιτυχίαν ψευδωνύμου μου.—***Ἑλληνὶς Μητέρα.***

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ *(Η, 747)*

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ,,
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908)

Αναχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀποχαιρετῶ ἅπασαν Διαπλασιακὴν κίνησιν αὐτῆς. Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν καλλονῶν καὶ Μ. Μυστικῶν μὲ ψευδωνυμούχους συνδρομητάς. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ ὅσους ἤργησα νὰ ἀπαντήσω. Νέα Διεύθυνσις: *Georges J. Anagnostou, Mansourah (Egypte).*

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ *(Η,753)*

Παρακαλῶ πολὺ *Ἥραν*, *Ἀφραν*, *Μικρὸν Κυνηγὸν* καὶ *Ἄγγελον Προστάτην* (τοὺς ὁποίους γνωρίζω) νὰ μὲ ψηφίσουν εἰς τὸ Δημοψήφισμα.—*Ἑλληνικὴ Θεότης.* *(Η,750)*

Ονειροπόλε *τῆς Δόξης*, ἂν δὲν ἀπηντήσαμεν εἰς τὴν πρόκλησίν σου, μάθε ὅτι τὸ ἐκάμαμεν ὄχι ἐπειδὴ δὲν εἴχαμεν τί ν' ἀπαντήσωμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠναγκάσθημεν νὰ σεβασθῶμεν τὴν τελευταίαν δήλωσιν τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὁποία ἀπαγορεύει τὰς μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της ἀντεγκλήσεις. Ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως καὶ διὰ τελευταίαν φοράν.

Εὐχὴ τῆς Μάννας, Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα, Ἐλπιδοφόρος Σημαία, Ἰδανικότης, Μαραμένη Γαζία, Αἰγυπτία Βασιλόπαις.(Η,751)

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Μαθοῦσα τὴν ἀσθένειαν ὑμῶν, *25η Μαρτίου*, ἄκρως ἐλυπήθην καὶ σπεύδω νὰ εὐχηθῶ ὑμῖν ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι. *(Η,754)*

Φιλτάτῳ ***Ἀστέρι Εἰρήνης*** πέμπω ἐγκαρδίους εὐχὰς διὰ τὴν ἑορτήν του. — *Ἄνθος Αἰγύπτου.* *(Η,755)*

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ

ΦΙΛΟΤΙΜΟΕΝΩΤΙΚΟΣ
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΔΥΟ

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΝΩΣΙΣ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ
ΗΡΩΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΝΙΚΗ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΤΙΣ ΙΔΕΑ

Σᾶς παρακαλῶ πολύ, *Εἶμαι Ζακυνθία*, νὰ μοῦ φανερώσετε τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας, ἢ τοὐλάχιστον τὰ ἀρχικά σας. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μείνῃ μυστικόν.

Ἑλληνικὴ Θεότης. *(Η, 749)*

Ο Σύλλογος «***Ἑλληνικὴ Νεότης***» ἐνθουσιωδῶς χαιρετίζων ὑποψηφιότητα προέδρου αὐτοῦ, ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ, ὑπόσχεται αὐτῇ ὡς καὶ ἅπαντι τῷ ***Αἰγυπτιακῷ συνδυασμῷ*** ἐγκαρδιωτάτην καὶ εἰκικρινῆ ὑποστήριξιν. *(Η,757)*

Τίς θ' ἀρνηθῇ τὴν λευκήν του ψῆφον στὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ;;—***Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος.*** *(Η,758)*

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Ερνάνης ἀναγκασθεὶς νὰ παραιτηθῇ προεδρείου «Τιτλοφόρου», ἐδήλωσε παραίτησιν ἀπὸ διαπλασιακῆς κινήσεως! βλέπων δὲ «Τιτλοφόρον» ναυαγοῦντα δι' ἀποσκιρτήσεων εἰς ἡμέτερον σύλλογον καὶ πονῶν εἰσέτι δι' αὐτόν! κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ, εἰσελθὼν εἰς τὴν κίνησιν ἀκουσίως μετὰ παραληρισμῶν. —*Λάτρης τοῦ Ὡραίου.* *(Η,760)*

Διὰ βασιλικοῦ διατάγματος διορίζονται Πρόξενοι Κρήτους Ἀνοικτοκάρδων ἐν Ἀτδενίῳ ὁ *Χρυσόμαλλος Πειρατὴς* καὶ ὑποπρόξενος ὁ *Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου.*

Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου *(Β,761)*

Υπόσχομαι ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν εἰς τὸ **ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.**

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ *(Η,762)*

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, 25 αὐτιὰ ἔχε καὶ ἄκου! Ἢ μόνον Μάρτιον εὐηκοεῖς; 25 ἀμοιβάς σοὶ ὀφείλει ἡ σκοῦπα καὶ 25 μαρμαροσκαλάκια θὰ τὰ πάρῃς τούμπα· 25 φορὰς εἴπομεν ὅτι... 25 καὶ 42 Ἀνναδιανοητικῶς ἰσοῦνται!—***Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος, Καβουρντιστῆρι, Σουφραζέττ.*** *(Η,763)*

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τὴν 30 Νοεμβρίου λήγει τὸ 30ὸν ἔτος τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 31ον. Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων λήγει ἡ συνδρομή, νὰ τὴν ἀνανεώσουν *ἐγκαίρως*, χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους.

Μὲ τὰ φυλλάδια ταῦτα διανέμονται συνεχῶς πρὸς τοὺς συνδρομητὰς Δελτία ἐγγραφῆς πρὸς συμπλήρωσιν. Ἀλλ' ἡ ἐγγραφὴ ἢ ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἄνευ Δελτίου, δι' ἁπλῆς ἐπιστολῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ ***Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.*** Ἐπ' αὐτῆς δύναται τις νὰ γράψῃ καὶ τὴν παραγγελίαν του, καὶ νὰποφύγῃ τὸν κόπον καὶ τὴν δαπάνην ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς.

Δῶρα ἀξίας ἐν ὅλῳ 1700 δραχμῶν θὰ διανεμηθοῦν κατὰ τὸ ἔτος 1909 εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, εἰς *τέσσαρας* Κληρώσεις. Ἡ Α'. Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀνυπερθέτως τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως θὰ ἔχουν πληρώσῃ συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ περιλαμβάνεται καὶ ***ἡ 28 Φεβρουαρίου 1909.***

Μὴ λησμονῆτε τὸ Ξεσπάθωμα πρὸς αὔξησιν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου. Ἐὰν τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1909 θὰ εἶνε τόσον ζωηρόν, ὅσον καὶ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1908, ἅπαξ τοῦ μηνὸς θὰ προσφέρωμεν ἓν φύλλον ***δωδεκασέλιδον.***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.